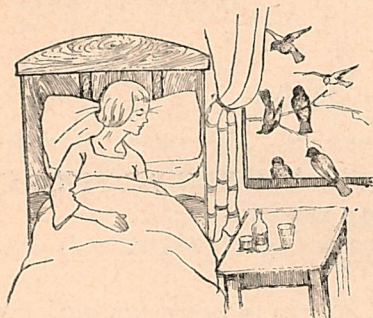

МОМЧЕТО, МОМИЧЕТО И КОСЧЕТО

Едно зло момче вървеше по улицата. И, както всеки друг път, то си мислеше, каква нова беда да стори. То вече беше ударило съ тоягата си едно куче, което кротко вървеше след колата на стопанина си. Беше разплакало две деца, които мирно си играеха пред тяхната пътна врата. Вървеше злото момче и се озърташе на всички страни.

И ето, то се усмихна и бързо взе камък от земята. За миг камъкът полетя към близкото дърво. На едно клонче там беше запяло сладко

косче. Камъкът улучи косчето в единия крак. То жално изписка, трепна съ крила, завърт се няколко пъти из въздуха и така, без да иска, се намбри през отворения прозорец в стаята на едно момиче. И падна тамъ безпомощно на пода.

Момичето, което току-що беше отворило очи и се радваше на топлото слънчице, бързо скочи от леглото си и взе падналата птичка. И като видя, че е ранена, извади чиста кърпа, разкъса я и превърза грижливо раненото място. Косчето, което отначало се беше много уплашило, се поуспокои и се остави да го гали малката и нежна ръка на момичето.

— Кой те удари така зле, мила птичко? — запита съ сълзи на очи момичето.

Косчето сякаш разбира, какво го питат, но нямаше човешки глас да отговори. То само жално изписка един-два пъти и кацна върху рамото на момичето.